

Natte kruk

Kort na de aanslag op de koninklijke familie in Apeldoorn was het opnieuw raak. Nog geen drie weken na de ramp werden wij andermaal geconfronteerd met een gebeurtenis van nationaal belang waar iedereen een mening over had, opgeblazen kranten- en televisiekoppen, een collectieve staat van vertwijfeling, massale behoefte aan professionele hulp bij rouwverwerking en ook de minister-president moest weer opdraven. De sirenes in Apeldoorn waren nog niet verstomd of er vond alweer een nationale ramp plaats. Houdt de ellende dan nóóit op?

Jan Smit en Yolante Kabouter van Kastbergen zijn uit elkaar. Het is vreselijk.

In het weekend van 23 mei had ik twee verjaardagen en er werd bijna nergens anders over gepraat. Het Nederlandse volk was in rep en roer. Dinsdag 19 mei 2009: een zwarte dag voor onze natie. Het was op die datum dat Het Drama bekend werd. Aan het eind van de dag stonden er dertien (13!) verschillende berichten, roddels, knip-en-plakteksten en opwindende nieuwtjes over de gestrande relatie op de beginpagina van de website van *De Telegraaf*. Ander nieuws telde niet meer, iedereen wilde, nee: móest lezen over de verbroken droomcombinatie Cabau van Kasbergen/Smit. En weer diezelfde speculatief getoonzette vraagtekenstatements als alle berichtgeving negentien dagen eerder, op de dag dat Karst T. in zijn vermeende poging het koninklijk huis definitief uit te schakelen terloops enkele nietsvermoedende feestvierders bruto de dood in joeg.

Voorpaginanieuws waarvan je de moed in de schoenen zakt: het zingende lauwe lekkerbekje en hete Yolante met de tanden zijn voor altijd niet meer bij elkaar. Even stond de wereld stil. Ontgoocheling alom. Het wachten was nu op een alternatief condoleanceregister op internet.

De eerste dag stond nog stijf van de twijfels. Zou het...? Het kan toch haast niet, dat zullen ze óns toch niet aandoen. Is het wel echt waar? Misschien komt het nog wel weer goed. De aasgieren van de afvoerputjespers buitelden over elkaar heen in een poging telkens de eerste te zijn met weer een plots opgedoken stukje informatie, een officieus verklaringke of aanvullend overbodig blaascommentaar uit de gelederen der Bekende, Iets Minder Bekende en Ooit Best Wel Een Klein Beetje Bekende Nederlanders. Nieuwe snippertjes troostende nieuwsgierigheidbevrediging. Serieuzere kranten volgden in de loop van de dag gedwee.

De Telegraaf kopte vetter dan vet: 'Het nieuws dat het jonge succeskoppel uit elkaar zou zijn slaat in als een bom.' En vanzelfsprekend (altijd goed): 'De geruchten gingen al langer dat...' 'Was Jan te braaf voor sexy Yolante?' 'Jan en Yolante beiden schuld' was de open deur die het sensatiedagblad gretig intrapte na een overhaast opinieonderzoekje onder de lezers van *Privé*. 'Sprookje Jan en Yolante voorbij.' De krant was goed op dreef en putte uit haar pot vol beproefde platitudes. 'Hun liefde leek voor eeuwig' – het mocht helaas niet baten. Een verse stroom roddelklodders onder de noemer: 'Yolante zoende in parkeergarage met voetballer Wesley Sneijders' werd behendig afgewisseld met: 'Jan Smit had slippertje met...', gevolgd door de rampzalige wanhoopsvraag: 'Wat nu met Jan Smit's liefdestatoeage?' Inderdaad, wat nu?

Kapot was ik ervan. Ik dronk die dagen meer dan goed voor me was. Na Apeldoorn zou nu ook Volendam nooit meer hetzelfde zijn. Vergeleken bij dit onheil viel zelfs de cafébrand van nieuwjaarsnacht 2001 in het visserdorp volledig in het niet.

Drie keer ben ik naar Volendam gereden om bloemen te leggen op de stoep voor het huis van het voormalige glamourstel. Door tranen overmand legde ik er de laatste keer ook een grote

teddybeer bij die dezelfde glazige blik in zijn kraaloogjes had als Jan (toen ik de halfzachte beer onderweg kocht bij een Bart Smit sloeg de ontroering zelfs al toe bij het zien van de achternaam van de speelgoedwinkelketen; ik weet dan ook echt niet hoe ik vanaf nu verder moet).

Boos vroeg ik mij af waarom de programmering van radio en televisie niet was aangepast. Waarom op alle zenders geen stemmige muziek? Een schandelijk gebrek aan respect. Zelf draaide ik thuis de hele dag alleen nog maar cd's van Jan Smit, Nick & Simon en BZN. Het werd er niet beter van, ik ging mij zelfs steeds slechter voelen. Overgeven, ik voelde mij rillerig. Lusteloos. Ik zette een cd van Monique Smit op. (Of was het Carola? Ik weet het echt niet meer, die vreselijke dag is voor mij een groot zwart gat.) Zij begon te zingen. Weer moest ik rennen naar de wc. Wat moest ik nu beginnen? Ik zag het werkelijk niet meer zitten.

Het tuitmondje van Albert Verlinde was al helemaal schraal. De gezellige ruitjestrui van *RTL Boulevard* zuchtte diep. Zijn hijgen werd ditmaal echter niet enkel veroorzaakt door de gebruikelijke zelfopgeilende hiklachpresentatie van onze snerende lievelingsnicht, nee, het was wel duidelijk dat Albert nu ook moe begon te worden. Overuren! De laatste steen boven. Tot op de bodem, het onderste uit de kan! Op het puntje van zijn kruk. Wat heeft Albert V. toch verschrikkelijk veel voor ons over. Volkomen onbaatzuchtig daalt hij af in de riolen van de journalistiek, voor ons: zijn hunkerende publiek. Vluchtig telefonisch interviewtje hier, citaatje daar. ('We hebben Gordon aan de lijn. Goor, wat vind jij nu van De Breuk?') 'Nou ja, erg dus hè. Ik ken ze allebei natuurlijk érg goed. Yolanthé kreeg op den duur blijkbaar maling aan die paling, maar ik zou ons strakke Jantje best wel eens de hoge C willen laten halen. Hem lekker even goed, eh, de handmicrofoon willen geven. Hahaha. Ik zit hier toevallig net in zijn onderbroek. Ja, van zijn kledinglijn bij C&A dan hoor. Hahaha.' 'Hahahahaha!' 'Maar het is natuurlijk allemaal best wel erg hoor.' 'Jazeker mensen, heel erg.') Wat een snuffeldetective, wat een integere en vakkundige verslaggever! De vleesgeworden diepgang. Avond na avond zat hij op tv te glibberen op zijn kruk. Eén en al geestdrift. En dat allemaal voor ons.

Zelfs onze minister-president Jan Veter Balkenende betuigde in het openbaar zijn steun aan beide slachtoffers van de breuk en sprak in de media uit hoe erg hij het vond voor beide jonge mensen. Kapot was hij ervan. Geschokt en uit het veld geslagen. En om het belang van deze nationale tragedie te onderstrepen herhaalde de leider van ons land de krachtige woorden die hij ten tijde van de moord op Theo van Gogh tegen het volk sprak: 'Zó gaan wij in dit land niet met elkaar om!' Zo! Gesteund door het daadkrachtige optreden van onze premier zou ik daar dan ook graag aan willen toevoegen: Om den drommel niet!

Gebeurtenissen als deze zijn de moderne vervangende religie voor het volk. Saamhorigheid met een sappige, vette jus van andermans opgeklopte ellende. Aangeslagen drommen wij samen rond de buis en warmen ons aan de troostende aanraking van Verlinde, Joling, Jensen en Brard.

Wij willen geloven in De Bekende Nederlander. Vereren mensen die nog nooit iets hebben gedaan, niets meer hebben gepresteerd dan ooit met hun botoxhoofd en blote kont in een realityshow of talentenjacht. *Big Brother*, *X Factor* en *Idols* zijn de nieuwe evangelies, verkondigd door inspirerende profeten als Kelly en Henkjan Smits (en laten we vooral Gordon niet vergeten).

Massaal bevolkte begrafenissen van dito aanbeden Nederlandse artiesten of anderszins publieke figuren. De mate van hun heldendom valt af te lezen aan de hoeveelheid huilende (en, nieuw: luid applaudiserende) mensen aan de kant van de weg waarlangs de rouwstoet zal passeren en het aantal televisiezenders dat de plechtigheid integraal live uitzendt. Juliana,

Bernhard en Claus, Pim Fortuyn, Theo van Gogh, Jos Brink, André Hazes (als een soort alternatieve voetbal, klaar voor de aftrap geparkeerd in zijn kist op de middenstip van de Amsterdam ArenA), majoor Bosshardt, Herman Brood – De Burger anno tweeduizendplus heeft, nu hij niet meer naar de kerk gaat, een andere vorm van troost en verbondenheid nodig. Heel eventjes samen één in een land van ieder voor zich. Dus wachten we geduldig tot er weer een beroemdheid de pijp uit gaat, om vervolgens fijn massaal met z'n allen op straat te gaan staan treuren en janken. Ik moet er niet aan denken hoeveel volk er op de been komt als Sinterklaas ooit het loodje legt.

Binnenkort zullen we het punt bereiken dat er elke dag zo veel stille tochten worden georganiseerd, dat ze elkaar om de haverklap kruisen, en ook daar het probleem van filevorming onverbiddelijk zal toeslaan. Er zullen zo vaak en veel minuten stilte in acht worden genomen dat de mensen het spreken zullen verleren. De bloemen die je gisteren uit respect hebt neergelegd bij de zee van teddyberen, kaarsjes en machteloze boeketten kun je morgen weer ophalen om ze vervolgens bij de gedenkplek voor het volgende familiedrama, steekpartijslachtoffer of een andere vorm van zinloos geweld te kunnen deponeren, vier meter verderop. Er ontstaat een bloemenschaarste. Bij bezoek aan het permanent toegankelijke condoleanceregister op internet hoef je straks alleen nog maar even in het keuzemenu in te geven voor welke dode, ramp of terreuraanslag je komt om je persoonlijke boodschap achter te kunnen laten. En geen vlag hangt nog anders dan halfstok.

Het avontuur was ten einde. Te midden van de scherven van deze onverbiddelijke breuk moesten we zien onze verbrijzelde levens weer gewoon voort te zetten. De wereld draaide meedogenloos door. De dagen van het ultieme droomkoppel kwamen nooit meer terug. En het ene vooruitzicht was nu eenmaal plezieriger dan het andere: palingzanger Jan zou weer komen met de zoveelste cd vol vocale glijmiddelen en Yolenthe eindelijk met haar borsten in de *Playboy*.

Wij, de doodgewone mensen, bleven achter met een fikse kater en de brokstukken van wat eens een veelbelovend showbizsprookje leek te zijn. En de natte kruk van Albert Verlinde.